

GALEB

3

LETNIK XXXII.
1985-1986

LETNIK XXXII. - 1985-86
NOVEMBER 1985
ŠTEVILKA 3

VSEBINA

Franček Rudolf: Gremo v kino	49	Franci Lakovič: Mačja	71
Vlado Firm: Gozdni prijatelji (2)	50	Moj računalnik: Devan Cesar: Uporaba računalnikov	72
Šaljiva vprašanja	53	Novosti na knjižni polici: Marij Čuk: Privlačni igriči in napeto branje	73
Branka Jurca: Zaljubljeni par	54	Šolarji pišejo	74
Meta Rainer: Ježev tovor	55	Urednikova beležnica	78
Kotiček za najmlajše: Vera Poljšak: Gugalnica	56	Za bistre glave	79
Dežniki	57	Vera Poljšak: Strip . . . . . 3. stran platnic	
Vojan T. Arhar: Resnična sreča	58	Ilustracije za tretjo številko Galeba so ne- redili: Milko Bambič (str. 58); Marjanca Jemec-Božič (str. 51, 52, 53); Marjeta Cvet- ko (str. 49, 69); Božo Kos (str. 54, 60); Borut Pečar (str. 55, 63); Jelka Reichman (str. 66); Bine Rogelj (str. 71); Magda Tav- čar (str. 56, 57, 59, 61, 62, 64, 3. st. pl.).	
Jože Petelin: Zakaj? Zato!	63	PRILOGA: Kmetijski dnevi - besedilo in sli- ke: Mojca Švab.	
L.A. Prof. Avgust Černigoj	64		
Neža Maurer: Recept za rast	64	NASLOVNA STRAN: Aleš Hreščak, 2. r. OŠ »P. Tomažič« - TREBČE.	
Janez Bitenc: Sonce na potepu	65		
Šaljiva vprašanja	67		
Slike iz narave: Marinka Pertot: Na- vadni ruj	68		
Danilo Gorinšek: Telefonski pogovor	69		
Berta Golob: Danilo	70		

Franček Rudolf

Ilustr.: Marjeta Cvetko

GREMO V KINO

KO LISIČKE V KINO GREJO,
Z REPKI MAHATI NE SMEJO.
KADAR SLONČKI V KINO GREJO,
SE PRESEDATI NE SMEJO.
KO PETELINI V KINO GREJO,
ZASPANCEV BUDITI NE SMEJO.
KDOR HOČE MEDVEDKE V KINO PELJATI,
NE SME JIH PUSTITI SMRČATI.
KO LEV ZAZEHAL JE SRED KINA,
SFRČALA V ZRAK JE PERUTNINA.
ČE VIDIŠ V KINU NOSOROGE.
BUDNO PAZI NA SVOJE NOGE.
KADAR OPICE V KINO GREJO,
TLA S KIKIRIKIJEM NASTLEJO.
BELA KURA ZAKOKODAKA,
KO VIDI KAVBOJA, KI STOPA Z VLAKA.
PISAN PTIČ SE RAZŠOPIRI
NA FILMSKEM PLATNU MED VAMPIRJI.

Gozdni prijatelji (2)

S polno glavo jeze in skrbi je logar hitel naprej. Ko se je ustavil, je prisluhnil. V bližini logarjevine je zaslišal lisičje bevskanje: O, ti ne bodigatreba! Komaj zjutraj je pregnal lisico in že se je vrnila. Kaj naj le stor? Naj se vrne domov? Ne, najprej bo pogledal za pastjo, če se je kaj ujelo. Presneto, zaman že ne bo nastavljal pasti. Pohitel je in tako je kaj kmalu prišel k potoku. Ko ga je že hotel preskočiti, je opazil onstran potoka srnjaka Skokca, ki ga je čakal. Logar ni mogel verjeti svojim očem. Ko je zmeden poskočil, se mu je zapletel korak in že se je prekobilil v vodo. Ko se je izkobacal iz vode, srnjaka že ni bilo nikjer več. Izginil je, kot se je tudi prikazal. Kako ga je oviral nahrbtnik, poln vode. Moker in blaten se še jeziti ni utegnil. Videti je bil kot pravljato poljsko strašilo. Sedel je, sezul škornje in izlil vodo. Ko je ožel še suknjič, se je hotel vrniti domov. Pa si je premislil. Do njive je imel le še nekaj deset korakov. Stresel je jezno z glavo in žugal v gozd. Jim bo že pokazal, tem gozdnim nepridipravom!

Ko je logar prikoračil v razore do pasti, je bil v hipu dobre volje. V pasti je stokala jazbečevka Lepotka, poleg pasti pa je negibno ležal zajec Švrk. Lovec si je obrisal znojno čelo. Njegov trud vendarle ni bil zaman. Mrmral je:

»Ja, imeniten ulov. Zajčja pečenka in še jazbec povrh. To bo gospodinja

Polona vesela, ko bo videla, kaj sem ujel.«

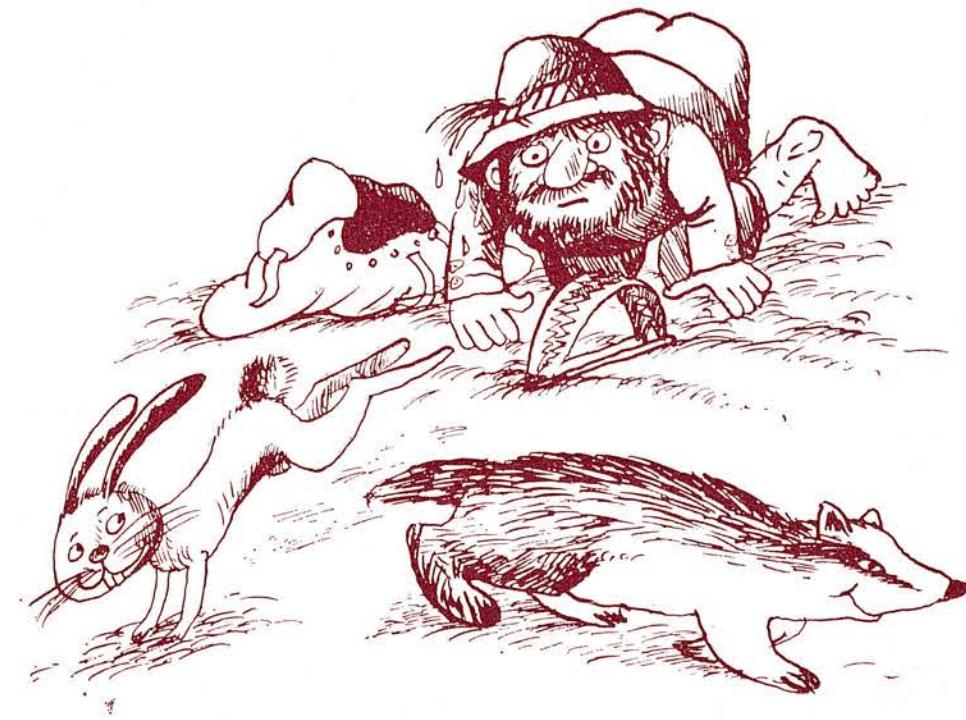
Pokleknil je in odvezal nahrtnik. Dva škodljiva nepridiprava že imam, lisiči pa že še pokažem! Razklenil je past, zajček pa švrk, švrk! Osupli logar se je kar sesedel. Lepotka pa brž iz pasti in po razoru. Na koncu njive jo je že čakal Lopatnik. Kako je bil le vesel in srečen. Ljuba ženčka je bila rešena. Pomagali pa so mu gozjni prijatelji.

Logar sploh ni mogel verjeti, da se mu je to res pripetilo. Past je bila prazna in tudi zajca Švrka ni bilo nikjer več. Ves razkačen je skočil v razor in jo ubral za beguncema. Lomil je zorečo korozo, se spotikal po razoru, padal, se pobiral in trgal ovijalke fižola, za katere se je lovil, ko se je prekuceval. Na koncu koruzne njive pa je kar okamenel. Tudi zavpiti ni utegnil. Duh, medvedji duh!

»O, pomagajte!« je zatulil.

Še vedno pa se ni mogel ganiti. Ko si je z roko pomel oči, da bi pregnal privid, je pred njim še vedno stal in grozeče brundal medvedek Lenušček, ki sicer ne bi nikomur storil prav nič žalega. Logarja je pač moral prestrašiti, da bo za vselej mir v gozdu.

Ko si je logar le opomogel od strahu in opazil, da je še brez puške, se je kot blisk obrnil in se zapodil prek polja, kot bi mu bile vse zveri sveta za petami. Stekel je čez poljsko pot in travnik, medvedek Lenušček pa je

zrl za njim in se široko hahljal. Zadovoljen je bil. Odpravil se je v mla do podrast, kjer so se že zbrali gozjni prijatelji. Težko so ga že čakali.

Medtem se je lisička Vitka že odpravila na logarjevino. Logarja tako ni bilo doma, načrt pa si je skovala že tedaj, ko jo je obiskal medvedek. Na dvorišču bo že našla kokošjo pečenko zase. Njen roparski pohod pa bo tako ostal prikrit. Le previdna mora biti, spomnila se je na osmojeni rep, ko jo je skupila prav pri logarju.

Ustavila se je v sadovnjaku in se prihulila. Zagledala se je v dvorišče. Po njem so iskale kaj za pod kljun kokoši, mladi piščanci, nedaleč pa so v mlaki brskale race in gosi. Natnalu je prestopal pisani štajerski petelin in opazoval vrvež okoli sebe.

Če mu kaj ni bilo po volji, je zakikirikal in ves pernati rod ga je ubogal. Da, da, oblasten je bil, da je bilo kaj!

Kar so se mlade putke nekaj sprekle. Petelin je jezno zakikirikal in odprhatal na streho visokega kurnika. In to mu je rešilo življenje. Lisička Vitka se je že priplazila do ograje in seveda takoj opazila velikega petelina. Prav tedaj, ko je odletel na streho, se je pognala, a prepozno. V zobeji ji je ostalo le nekaj pisanega perja za spomin na petelinji lov.

Kakšen vrišč in nepopisen direndaj. Vse na dvorišču se je razbežalo. Kokoši so brezglavo begale sem in tja in se skupaj z gosmi in racami hotele poskriti v zajčjem hlevčku. Vitka ni imela sreče in se je zaman podila za njimi. Petelin pa je varno na strehi na vse pretege razsajal.

Seveda njemu je bilo lahko tam zgoraj. Lisička Vitka pač ni imela perutnic. Lačna Vitka pa je še zadnji hip opazila debelo grahovko. Zbega na je bila prepočasna in že je ostala v lisičjem gobčku. Lisička Vitka je le bila zadovoljna. Tak plen, ha! Hotela pa je še kaj uloviti. Perjad pa je že bila na varnem. Ko se je namerila še na piščanca v kotu dvorišča, so ji priletele v glavo trde grablje, da se ji je kar zabliskalo pred očmi.

Kriče in od jeze pordela v obraz je pridivjala na dvorišče gospodinja Polona, ki jo je privabil kokošji vrišč. Tisoč zelenih iskric je še vedno plesalo Lisički pred očmi. Pograbila je grahovko, smuknila za hlev in se izgubila v bližnjem goščavju, kar so jo le nesle noge. Take burje se pri svojem ulovu le ni nadejala. Na glavi je imela pravcato buško in še bolela jo je.

Ko sta se polegla krik in vik, se je Vitka ustavila, da si oddahne. Zadovoljna je bila, pa tudi presneto prestrašena. Pojedina bo že, pojedina, sicer pa, preden bo doma, lahko še grahovko oskubi. Kar takoj se je spravila na delo. Tako bo doma že imela pripravljeno večerjo. Da je le ne bi kdo zmotil pri tem. Če bi jo kdo od gozdnih prebivalcev videl, bi bilo jo!

Žejna je bila, še žejo si je morala potolažiti v bližnjem potočku. Umila si bo še beli naprsnik in gobček. Ali

ni nekaj v bližini zašuštelo? Bržkone kakšen močerad, ali miš. Ko se je še očedila, je zgrabila grahovko in stekla proti svojemu gradiču. V gozdu pa se je počasi gostila tema. Nad krošnjami so žarele zvezde in oglašal se je le čuk, naspani čuk.

Ko je lisička Vitka že odhitela, se je iz kupa listja izkopal jež Bodičar, Šilčev bratranec. Strmel je za izgnajočo lisico in namrščil čelo.

»Ti, priliznjena potuhnjenka!« je zagodel. »Kako se ji mudi v njen gradič, kjer bo lahko v svojem umazanem brlogu, hm, ukradeno kokoš v miru pozrla.«

Kako je bil jezen. Kar bodice so se mu nasršile in polža Lazarja še opazil ni.

Na travnik in log je mesec razprostrl svojo belosrebrno tančico. Metulji so počivali na velikih cvetovih ivanščic in prvi jesenski vetrič jih je pozibaval. Za gozdom so se razgrnili oblaki in niz bisernih zvezdic se je razsul po vsem širnem modrem nebesu te prelestne noči. Iz svojega dupla na starem hrastu je prilezel polh, da bi se nadihal rostega nočnega zraka. Moč tihega gozda je med bukvami vzdramila sovo Skovirko. Odpraviti se je morala v mlado smrekovo podrast. Skočila je iz dupla, neslišno zamahnila s perutmi in odhitela na zbirališče. Da se je mali gozdn prebivalci ne bi prestrashili, se je raje oglašala s svojim dolgim huu-hu. Gozdn prebivalci so cenili staro sovo in so jo imeli za zelo učeno bitje.

Pred svojim domom v prijazni globeli, ki je bledel v luninem siju, je postajal medvedek Lenušček. Rad je imel svoj Sončni dom. V lonec je še v naglici nasul rdečih jagod, ki jih je za plačilo obljudbil lisički Vitki. Pa še malce medu bo pridjal. Nadvse je bil zadovoljen ob misli, da so prijazno

Lepotko le srečno rešili. Lisica Vitka je bila res vseh muh polna. Z glinastim loncem v šapah se je odpravil prek griča. Na griču pa sta ga veselih obrazov že pričakala jazbec Lopatnik in njegova ženička. Lepo sta se mu zahvalila na srečno rešitev in

še Lenuščku je bilo videti solzo v očeh. In kaj sta mu namenila, ha! V pleteni košarici so bile naložene sočne hruške medenke. Ni si mogel kaj in brž je eno pokusil, ostale pa skril v grm.

(Dalje)

Kako najlaže uloviš zajca?

Skriješ se za grm in posnemaš glas korenja.

Kaj pravi zid zidu?

»Srečala se bova na oglu.«

Zakaj je zima vedno tako dolga?

Zato, ker se začne v lanskem letu,

konča pa v letošnjem.

Zaljubljeni par

Ko so Marinčkovi začeli po večernji s prepevanjem, je bilo gotovo najbolj veselo. Vsi so bili doma, tudi oče, kar se je redko primerilo — da o mami, ki je vedno tu, niti ne govorimo — Mojca tudi in oba paglavca, Matic in Rok, ki hodita že v tretji razred.

Nazadnje je prišla na vrsto tista pesem, ki je vse vznemirila:

»Ptičke po zraku, zraku letajo,
ptičke po zraku, zraku letajo,
ptičke po zraku, zraku letajo,
vsaka ima svoj zaljubljeni par.
Ribce po vodi, vodi plavajo,
ribce po vodi, vodi plavajo,
ribce po vodi, vodi plavajo,
vsaka ima svoj zaljubljeni par.
Jaz sem pa ena, ena revna stvar,
jaz sem pa ena, ena revna stvar,
jaz sem pa ena, ena revna stvar,
kje pa je moj zaljubljeni par?«

»Saj res«, je rekla mama, »kje pa je moj zaljubljeni par?«, pogledala očeta, ki se je namuznil in se zasmehala.

Matic in Rok sta se spogledala, Mojca pa je pocukala mamo:

»Saj imas očeta, ne?«

»O, Mojca, ti naš Mezinček!« je reklo oče in stisnil mami roko kar čez mizo.

»Ja, kje pa je moj zaljubljeni par?«, je vprašal Matic, bodoči Marinčkov astronavt.

Vsi so umolknili, Rok pa je izstrelil:

»Jaz vem, katera je tvoj par!«

Matic je zardel.

»No, katera?«

»Tina vendor!«

»Tista Tina, sošolka?«, je vprašala mama.

»Tista, ja!«, je pribil Rok. »Ti, Matic, boš astronaut, poletel boš v vesolje...«

»To drži, kakor je ena in ena dve...«

»In Tina s tabo, saj se pogovarjata kar naprej o vesolju!«

»Zakaj pa ne!«

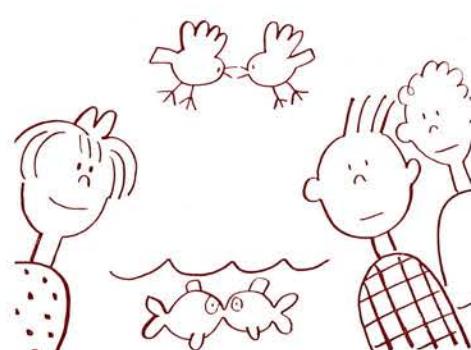
»Kaj se ve!«, je rekel oče in se znova namuznil, »tehnika napreduje.«

»Da veš, Rok, ti imas tudi svoj zaljubljeni par!« je Matic zbodel Roka.

»Bi pa res rad vedel, na katero misliš?«

»Na katero? Na Ljubico, vendor!«

»A na tisto Ljubico, ki ti nosi cvetlice?«, je vprašala mama.

»Ja, Ljubica. Rok bo biolog, če bom jaz astronaut, Ljubica pa biologinja. Skupen herbarij imata, največ prešanih rastlin...«

»Samo Ljubici niti besede!«, je rekел Rok zarotniško.

»In Tini niti besede!«, je rekel Matic.

»Velja! Zmenjeno!«, je rekla mama.

»Fanta, zbrisano!«, je rekel oče.

Nazadnje se je oglasila Mojca, skoraj bi nanjo že pozabili:

»Ja, kaj pa jaz? Kje je moj zaljubljeni par?«

Na Mojco in na njen zaljubljeni par ni nihče niti pomislil, kar v zadregi so bili.

Takrat pa je Mojca izstrelila:

»Oče, jaz se bom pa s tabo poročila!«

Matic in Rok sta bruhnila v smeh, oče pa je dvignil Mojco v naročje in rekel:

»Mojca, saj vidiš, da imam mamo, ti pa boš že še našla svoj par...«

Ježev tovor

Komaj prebudi se jež,
skozi gozd poda se peš,
ker želodec se oglaša,—
sladka bo jesenska paša!

Hruške so že dozorele,
sočne bodo in debele...
Jež okrogel naredi se,
kar po bregu zavali se,—
nekaj se ga je prijelo,
na bodicah obviselo,—
a po hruškah ne diši,
tudi prave teže ni...

Tovor svoj domov odnese —
suho listje s sebe strese!...
Toplo zimsko bo ležišče,
hrušk pa tudi še poišče.

kotiček za
najmlajše

Vera Poljšak
Ilustr.: Magda Tavčar

DEŽNIKI

SAMO DVA DEŽNIKA STA ENAKA. KATERA DVA?

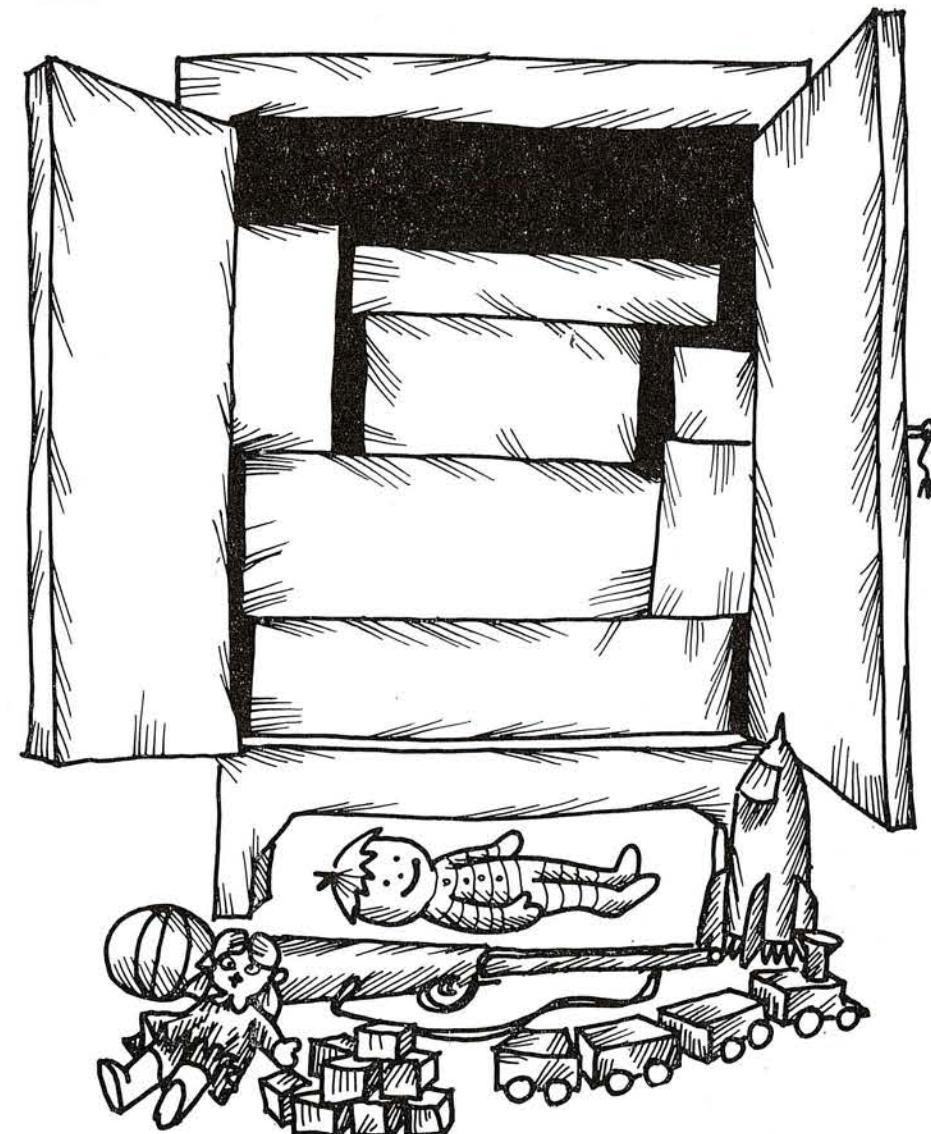
NEKI BOGATAŠ JE POPROSIL SIVOLASEGA MODRIJANA, NAJ MU NAPIŠE NEKAJ STAVKOV ZA TRAJNO SREČO NJEGOVE DRUŽINE. ISTOČASNO MU JE OBLJUBIL, DA BODO NA TA ZAPIS PAZILI KOT NA VELIKO RODBINSKO DRAGOCENOST.

MODRIJAN JE VZEL VELIK KOS PAPIRJA IN PERO TER POČASI ZAPISAL ŠEST BESED: »OČE UMRE, SIN UMRE, VNUK UMRE.«

BOGATAŠA JE TAKŠNO PISANJE SILNO RAZJEZILO. »PROSIL SEM TE,« JE ZAVPIL NAD MODRIJANOM, »DA MI NAPIŠEŠ NEKAJ STAVKOV, KI BODO V SREČO MOJI DRUŽINI. TI PA SE OČITNO NORČUJEŠ IZ MENE!«

»NIČ SE NE NORČUJEM,« GA JE MIRNO ZAVRNIL MODRIJAN. »ČE BI TVOJ SIN UMRL PREJ KOT TI, BI BIL TI ZELO NESREČEN. ČE BI TVOJ VNUK UMRL PREJ KOT TVOJ SIN, BI OD SILNE ŽALOSTI OBEMA POČILO SRCE. ČE PA BODO V TVOJI RODBINI LJUDJE UMIRALI PO TAKŠNEM VRSTNEM REDU, KOT SEM GA PRAVKAR ZAPISAL, BO TO POVSEM NARAVNO. IN PRAV V TEM ZAPOREDJU ŽIVLJENJA IN SMRTI VIDIM JAZ RESNIČNO SREČO.«

Igrače in škatle

POSPRAVI IGRAČE V PRIPADAJOČE ŠKATLE

NENAVADEN KRAJ

NA OTOKU VAIKIKI
ŽABE SKAČEJO Z DEŽNIKI.

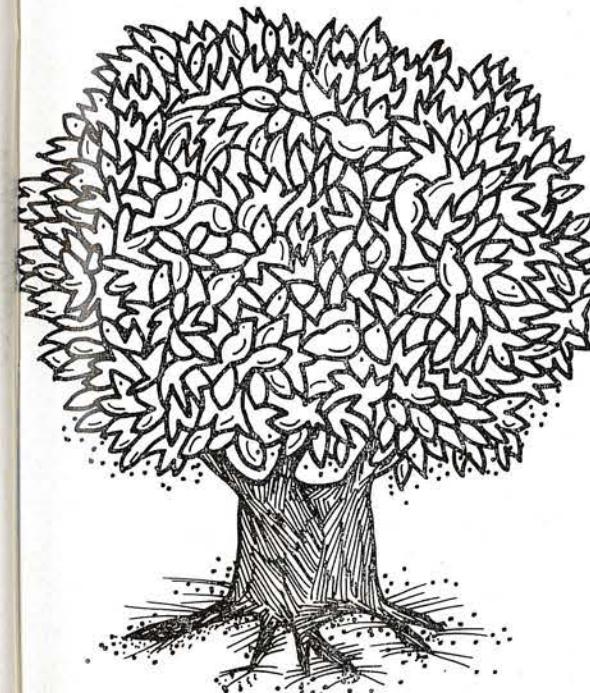
NA OTOKU VAIKIKI
SLONI SO ZA PED VELIKI.

NA OTOKU VAIKIKI
S PALM DEŽUJEJO ZLATNIKI.

NA OTOKU VAIKIKI
ŽOGO BRCAJO SLANIKI.

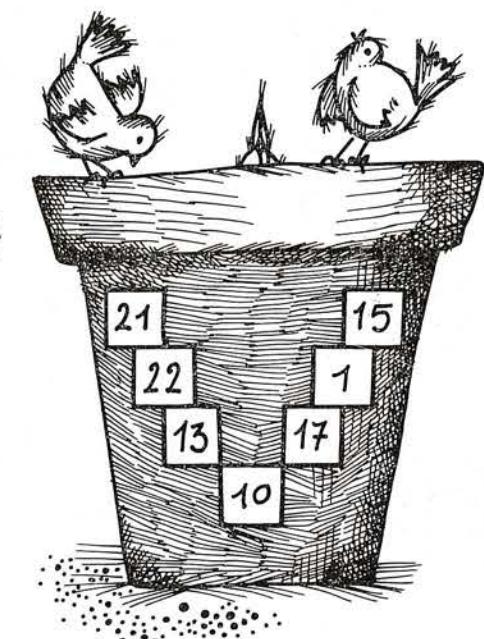
NA OTOKU VAIKIKI
KRALJ JE HOLLYWOODSKI MIKI.

SKRIVALICA

V krošnji se skriva 6 ptičkov. Kje so?

Cvetlični lonček

Kateri gomolj raste v cvetličnem loncu? Napiši v prazna polja črke označene s številko.

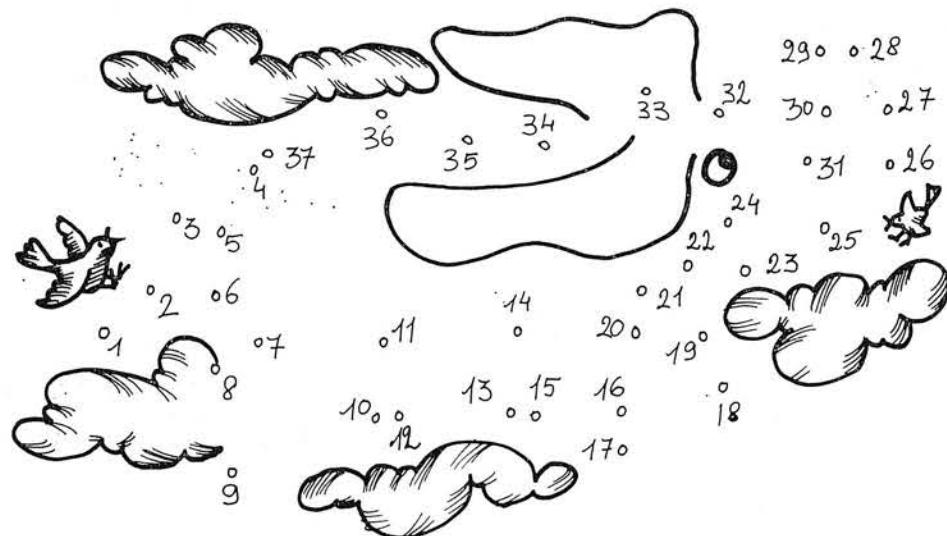
Rebus

OPEKE

Koliko opek manjka, da bo zid dograjen?

SKRITA PODOBA

Potegni črte od pike številka 1 do pike številka 37 in videl boš kdo leti.

ZAKAJ? ZATO!

ZAKAJ SO KITAJCI RUMENI?
KER JEJO SAMO RUMENJAKE!

ZAKAJ PA SO BELCI VSI BELI?
KER GRIZEJO SAME BELJAKE!

ZAKAJ INDIJANCI SO RDEČI?
KER JEJO SAMO RDEČO PESO!

ZAKAJ PA SO ČRNCI ČRNI?
KER PIJEJO KAVO EKSPRESO!

Prof. Avgust Černigoj

Omahnil je človek in umetnik prof. Avgust Černigoj.

V 87. letu starosti je po daljši bolezni zatisnil oči neugnan ustvarjalni duh, ena najvidnejših osebnosti v slovenski slikarski umetnosti. Že od mladih nog je bil Avgust Černigoj nosilec prebujanja in napredka v likovnem ustavarjanju in njegovo nelahko, vendar umetniško izredno plodovito življenje je bilo eno samo iskanje novih poti in smeri v umetnosti in kako to svojo umetnost približati ljudem.

Prof. Avgust Černigoj je bil tudi izredno pronicljiv učitelj in je svojim učencem na slovenskem liceju, in kasneje na učiteljišču, nazorno posredoval svoje slikarsko in risarsko znanje. Spodbujal je tiste, ki so kazali nagnjenje do risanja ter jih usmerjal na pot slikarske umetnosti. Pozorno je sledil razvoju revije Galeb, opremil naslovnice 12. letnika za dvajseto obletnico povojne obnovitve slovenskih šol in navdušeno pozdravil pobudo, da platnice rišejo sami šolarji, s čimer prihaja najbolj do izraza njihova otroška domišljija in ustvarjalnost, ki daje ta poseben čar zunanjosti revije.

Neža Maurer
Ilustr.: Magda Tavčar

Recept za rast

PO ENO KONOPLJINO SEME
VSAK DAN S SKLEDO POLENTE POJEJ.
KAKOR KONOPLJA VISOK
BOŠ ZRASEL — PREJ ALI SLEJ.

Avgust Černigoj je bil odprt in zelo razgledan človek. S svojo ustvarjalno živahnostjo je odločilno prispeval, da smo se Slovenci na prodročju slikarske umetnosti povzeli na evropsko raven.

L. A.

2. KMETIJSKI DNEVI — V tržaški pokrajini je vinogradništvo precej razvito; na razstavnem prostoru Kmetijskih dnevov so bili tudi stroji, ki jih uporabljamo za nego trt in pripravo vina, ter kletna posoda.

4. KMETIJSKI DNEVI — Razstavni prostor v centru »Prešeren« vključuje tudi notranje prostore gledališča. Na sliki: razstava vina.

6. KMETIJSKI DNEVI — Pletenje košar spada danes med manj razširjene obrtniške dejavnosti. Kljub temu se še najde kdo, ki to dela. Na razstavi so bile košare vseh vrst in velikosti.

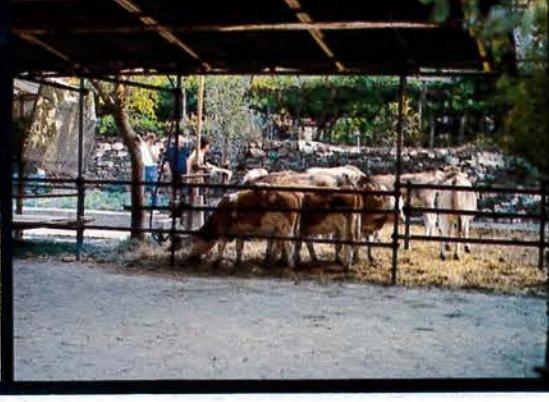
8. KMETIJSKI DNEVI — Na razstavi gob smo lahko videli užitne in strupene gobe.

1. KMETIJSKI DNEVI — Vsako jesen prirejajo občine tržaške pokrajine Kmetijske dneve, ki so posvečeni vzpodbjajanju kmetijstva v naših krajih. Na sliki je razstava kmetijskih strojev.

3. KMETIJSKI DNEVI — Na Kmetijskih dnevih so zastopane dejavnosti iz poljedeljstva in živiloreje, s katerimi so ukvarjammo na Tržaškem. Med temi tudi cvetličarstvo.

5. KMETIJSKI DNEVI — Razstava moderne kokošereje: jajca in organsko gnojilo, ki ga pridobivajo iz kokošjih odpadkov.

7. KMETIJSKI DNEVI — Etnografski del razstave je bil letos namenjen stari opremi za vinsko klet. Takega lesenega mlina (na sliki) danes v kleteh ne vidimo več.

10. KMETIJSKI DNEVI – Na prostem smo letos lahko videli tudi ovce, čeprav so postale prava redkost; ovčereja kot panoga danes ni zelo razvita.

12. KMETIJSKI DNEVI – Kanarčkov in drugih ptičev je bilo res veliko in bili so različnih vrst. Vsak obiskovalec Kmetijskih dnevov si je lahko kanarčka tudi kupil.

14. KMETIJSKI DNEVI – V Glinščici so plavali sem ter tja labodi (na sliki) pa tudi race, goske ipd.

16. KMETIJSKI DNEVI – Govedo je bilo razstavljen po vrstah in kategorijah, po katerih so bile krave tudi nagrajene.

9. KMETIJSKI DNEVI – Razstava nagačenih divjih živali je vzbudila veliko zanimanja in privabila posebno mlajše.

11. KMETIJSKI DNEVI – Prašiči so bili v svoji staji nekoliko na tesnem.

13. KMETIJSKI DNEVI – Skupaj s kletkami ptičev so bile še druge kletke, v katerih so bili hrčki. Večina od teh je kar naprej nekaj jedla, kot ta na sliki.

15. KMETIJSKI DNEVI – Purani, kokoši, petelini najrazličnejših vrst so se oglašali po razstavnem prostoru.

Janez Bitenc

Ilustr.: Jelka Reichman

SONCE NA POTEPU

Ko je zjutraj sonce vzšlo, ni kazalo veselega obraza. Od dolgočasa se je pretegovalo in premišljevalo: »Kaj mi je danes? Mirno sem počivalo, dobro sem se naspalo. Nobene nevihte ni bilo ponoči. Ni se bliskalo, ni grmelo. Ko sem se odpravljalo k počitku, so zvezde spokojno sijale, in ko sem se zbudilo, je bilo nebo brez oblačka. Luna, ki se je poslavljala, mi je voščila dobro jutro, jaz pa sem ji zaželeso lahko noč. Kaj bodo šepetale trave in rože, kaj bodo šumela drevesa, kako se bodo spogledovale živali, kaj govorili ljudje? Bodo opazili, da ne pošiljam svojih žarkov tako veselo na zemljo kot druge poletne dni? Sonce je premišljevalo in se pomikalo po svoji nebesni poti. Gledalo je na zemljo in iskalo kaj lepega, kaj veselega, kar bi ga spravilo v dobro voljo. In je našlo. Na travniku so se z rumenim balončkom igrali otroci. Spuščali so ga v zrak in peli.

Sonce se je nasmejalo in se oglasilo s sinjega neba: »Otroti, hej, me slišite?« Ko so se otroci še kar igrali, je spet zaklical: »Hej, otroci, me slišite?« Otroti so se prenehali loviti. Napeli so ušesa in rekli: »Sonce nas kliče, sonce nas kliče! Slišimo, slišimo!« Vsi vprek so kričali in mahali soncu. »Spusti se k nam, na zemljo, se bomo skupaj igrali. Pridi, sonce, pridi!«

Sonce se ni dalo dvakrat prositi. Jadrno se je jelo spuščati na zemljo. Ko se je prikotalilo do otrok, so si ti zatrili oči, da jih ne bi oslepila jarka sončna svetloba. Potem se je predstavilo:

1. Jaz sonce sem sve-tló, to-pló, bi ra-do

2. Z o-tro-ki ra-do bi bi-ló, i-gra-lo

se po-te-pa-lo. Na ne-bu dolg-čas je bi-se in žo-ga-lo, do mraka, ko bom spet od-

lo, priš-lo sem na zem-ljó.

šlo po-či-vat za go-ró.

»Ali tudi poješ?« so se čudili otroci in so sonce sprejeli medse, kot da bi bi bili prijatelji od nekdaj.

»Zdaj ti bomo pokazali naše igrače,« so rekli. »Tole je žoga, tako okrogle kot si ti, le da ni svetla in da je veliko, veliko manjša. Tole je medvedek, tole vlak in avtomobilčki, tukajle pa voziček, s katerim se prevažamo sem in tja. Kaj bi se ti najraje igralo?«

»Najraje bi se peljalo z vozičkom in si od blizu ogledalo zemljo in vse, kar je na njej.«

»O, to se pa lahko zgodi,« so rekli, pripravili voziček, sonce pa se je kot otrok veselilo te vožnje.

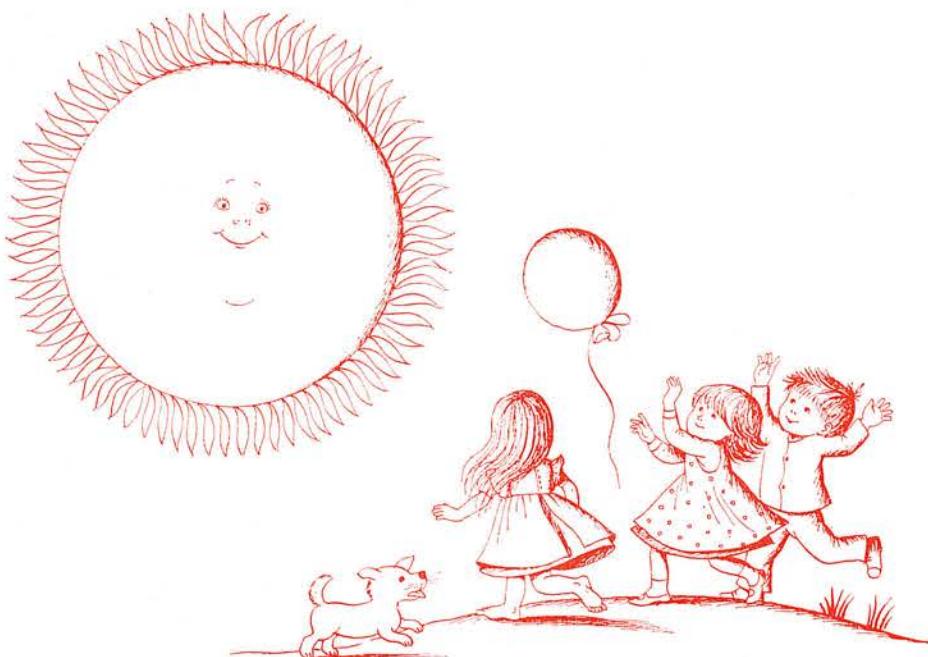
O, koliko dela so imeli otroci, da so sonce spravili na voziček. Bilo je težko in tako vroče, da je otroke pošteno speklo v prste, ko so se ga dotaknili.

»Ho ruk! Ho ruk! Hoo ruk! in sonce je obesedelo na vozičku.

Na ves glas se je zasmajalo, otroci pa so poprijeli: eni so vlekli sprejaj, drugi porivali zadaj in prepeljavali prijazno zlato kroglo sem in tja po poljskih poteh. Nenavadni potnik se je obračal zdaj na levo, zdaj na desno, si ogledoval trave in rože, drevesa in ptičke ter veselo prepeval:

Jaz sonce sem
svetlo, topló,
bi rado se potepalo.
Na nebu dolgčas je biló,
prišlo sem na zemljó.

Z otroki rado
bi biló,
igralo se in žogalo,
do mraka, ko bom spet odšlo
počivat za goró.

V diru, smehu in kričanju so se pripeljali do klančka. Tam pa, o groza! Voziček se je nevarno nagnil, sonce se je zvrnilo, padlo na tla in se kotalilo, kotalilo navzdol po poti in štrbunknilo v potoček, »Ššššš...« je zacvrčalo, ribe v potočku pa so prestrašene odplavale na vse strani in se poskrile po kotanjah. Ena, najbolj junaška in najbolj radovedna pa je kukala spod skale in se oglasila: »Tako velike in svetle in vroče žoge pa še nisem videla.«

»Kakšne žoge, kakšne žoge,« se je na vse grlo smejal sonce medtem, ko so ga otroci spet spravljeni na voziček. »Naj ti povem, ribica, kdo sem?«

Jaz sonce sem
svetlo, topló,
bi rado se potepalo.
Na nebu dolgčas je biló,
prišlo sem na zemljó.

Z otroki rado
bi biló,
igralo se in žogalo,
do mraka, ko bom spet odšlo
počivat za goró.

Potem so se pripeljali v vas. Ljudje, ki so ostali doma, so začudeno vzklikali: »Ja, kaj pa je to?«

»Sonce peljemo, sonce peljemo!« so kričali otroci. »Če ne verjamete, pa poslušajte!«

Jaz sonce sem
svetlo, topló,
bi rado se potepalo.
Na nebu dolgčas je biló,
prišlo sem na zemljó.

Z otroki rado
bi biló,
igralo se in žogalo,
do mraka, ko bom spet odšlo
počivat za goró.

Ljudje so od začudenja krilili z rokami in vzklikali: »Saj ni mogoče, saj ni mogoče!«

»Pa je, pa je!« so kričali vsi vprek in hiteli dalje. Zdaj pa je bil sončni sprevod na vsakem koraku večji. Pred vozičkom, ob njem in za njim so tekli vsi kužki iz vasi in vse muze, pute in petelin, race in racmani, goske in gosaki. O, ko bi mogli videti to živo, veselo in razposajeno druščino, ki je zdaj zavila čez polje v gozd, se peljala čez mostiček na travnik, od tam pa na griček, kjer se je ustavila. Proti večeru je že šlo in sonce se je moralo posloviti. »Za danes je bilo dovolj, moji otroci!« se je zahvaljevalo. »Bil je tako lep in srečen dan!« Ko se je vzpenjalo proti nebu, so mu otroci mahali v pozdrav in klicali za njm: »Še kdaj pridi sonce, če ti bo dolgčas!« Za slovo pa so mu zapeli njegovo pesmico.

Kaj napraviš z mišjo, ki cvili?
Namažeš jo z oljem.

Komu črna mačka zagotovo prinaša nesrečo?
Mišim.

Kaj je nebo?
Letalonosilka.

Marinka Pertot

Navadni rui

Jesen je! Kras se je spet odel v čudovite jesenske barve. Gozd se kopa v zlatu, v največjem razkošju pa je zažarela gmajna. Na kamnitem svetu in ob razbrazdanih belih kraških skalah se kot ognjeni zublji plazijo ali se kipeče dvigajo rumeni do živo rdeči grmi navadnega ruja. Kakšno barvno bogastvo!

Očarani od tolikih barv si pobliže poglejmo to skrivnostno rastlino.

Navadni ruj je do 3 metre visok grm aromatsko smolnatega vonja. Njegove šibke veje poraščajo enostavni, eliptični do narobe jajčasti listi. Poleti so še temno zeleni in se šele v pozni jeseni žareče rumeno ali rdeče obarvajo. Ruj je skromna rastlina, saj porašča tudi gola kamnita tla. Prav tako skromni so njegovi drobni rumeno zeleni cvetovi, ki se združujejo v rahla ovrsna socvetja. Po ocvetu pa se dolgopečljati cvetni peclji izredno močno razrastejo, na koncu pa nosijo majhne, rdeče-rjavkaste koščičaste plodove. Tako se razvije njegovo rahlo volnato, rdeče nadahnjeno, kosmičasto soplodje, ki daje rastlini v pomladnih mesecih posebno nežen videz. Vendar so najbolj značilne njegove jesenske barve. Po teh so številni narodi poimenovali rastlino. Iste izvora so tudi slovenska imena: ruj, rej, roj in druga.

A zakaj se rujevi listi pred nastopom zime tako žareče obarvajo? Čisto enostavno! Kakor v človeškem telesu, tako obstajajo tudi v rastlinah hormoni. To so biološko učinkovite snovi, ki urejajo rast in razvoj

Navadni ruj s kosmičastim soplodjem.

organizma. In ko se v jesenskem času dnevi močno skrajšajo, rastlina ve, da bo prav kmalu nastopila zima, z njo pa nevarnost pozabe. Pred bližajočo se nevarnostjo jo zavarujejo hormoni, ki nemudoma zaustavijo njeno rast. S pomočjo posebnega tkiva preprečijo dostop vode v zelene liste in s tem močno zmanjšajo kroženje rastlinskih sokov. Zdaj je rastlina pripravljena na dolgo zimsko spanje. Njeni doslej zeleni listi se izsuše. Ob pomanjkanju vode listno zelenilo odmre in tako ne zakriva več drugih v listu prisotnih barvil. Zdaj prihajajo do izraza predvsem rumene barve. Ob odmrjanju lista se v njem zveča tudi količina sladkorja, saj se sladki sokovi ne morejo iztekat v druge rastlinske dele. Ob večji količini sladkorja pa se po veča prisotnost rdečih barvil. Zato rujevi listi v jeseni najprej porumene, nato pa rdeče zažare.

V preteklosti je navadni ruj slovel kot industrijsko pomembna rastlina. Njegovi li-

sti in veje vsebujejo namreč velike količine čreslovine. To snov so v preteklosti uporabljali predvsem za strojenje kož. Zato so v starih časih stalno nabirali rujeve veje po vsej Dalmaciji, pa tudi kraške žene so prinašale v Trst ogromne šope ruja in z njim zalagale domače strojarstvo. Danes so se industrijski postopki pridobivanja usnja močno spremenili. Kljub temu ostaja čreslovinica še vedno pomembna pri predelovanju usnja, pridobivajo pa jo tudi na drugačne načine.

Kraška gmajna v jesenskih barvah.

Danilo Gorinšek

Ilustr.: Marjeta Cvetko

TELEFONSKI POGOVOR

»Haló, halo, si ti tam Metka?
Veš, kuham kavo, pa ne vem,
ne koliko naj vzamem vode
in koliko soli naspem!
Haló, halo — slabó te slišim —
tri žličke praviš! Zvrhane?
Dobro, da vem, jaz namreč vzeti
hotela sem le žlički — dve!
Res nisem vedela za sol!
Ti kuharica si in pol
in vedno svetuješ mi pravo,
že zdaj se veselim na kavo!
Haló, še čuješ me? Res, hvala,
da si pri kuhi pomagala!«

Berta Golob

DANILO

Železni žerjavi me spominjajo Danila.

To je bil suhcen fant, obseden od želje, da bi postal zdravnik. Znal je opisati vse bolezni, ki so mu prišle na um, edino latinskih imen si ni nikdar zapomnil. Pravil je, da bo slaven kirurg. Trgal je liste iz zvezka in naanje pisal recepte. Sošolci so se režali in se mu najavljal v ordinacijo.

Neštetokrat se je zgodilo, da ni znal. Kdo bi mogel vedeti, s čim se je ta čas ukvarjala njegova domišljija. Otroci pa: »Danilo, kdaj se ti bo pa zdanilo?«

O čem neki je razmišljala mama, ko mu je izbrala tako ime? Zakaj je ni nikoli omenjal?

Gоворил je samo o očetu. Prepričal me je, da je žerjavovodja. Verjela sem, da je delal na žerjavu v Novi Gorici. Na tleh da so bili delavci videti kot mravljičice, on pa je v kabini visoko nad njimi obračal vrat ogromnega železnega ptiča. Dvigal in spuščal je bremena na točno določeno mesto skoraj noč in dan — dokler ni bila dograjena zadnja visoka stolpnica.

A še bolj vznemirljivo je moralo biti v pristanišču, kjer je Danilov oče z žerjavom natovarjal ladje.

Vedno je s ponosom govoril o očetu. Sošolci pa so ga zbadali: Danilo, kdaj se ti bo pa zdanilo? Imela sem premajhno prgišče izkušenj, da bi znala razlikovati resnico od njenega odseva. Verjela sem, da je Danilov oče gradil visoke hiše.

A jih ni. Živel je za zapahi brez slave včikega žerjavovodje. Ni gradil Nove Gorice in ni natovarjal ladij v tržaškem pristanišču.

Danilo je še vse leto razlagal pojave nalezljivih bolezni, pozabljal latinska imena in se podpisoval kot dr. Fras. Sošolci so trkali na vrata in ga spraševali po vremenu. Nisem mu znala pomagati, ker je prgišče izkušenj manj kakor nič.

Da ima vsaj očeta, na katerega je lahko ponosen, sem si rekla.
Zato me železni žerjavi spominjajo Danila.

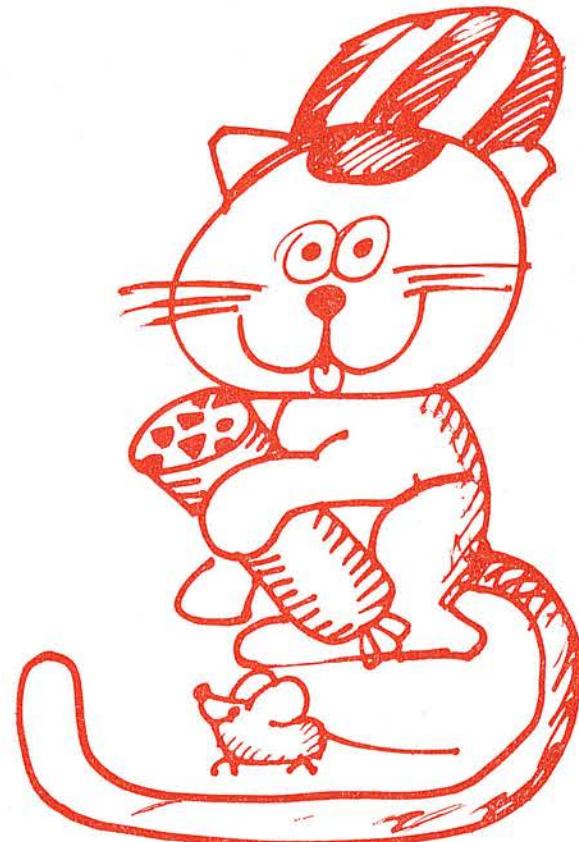
Franci Lakovič
Ilustr.: Bine Rogelj

Mačja

Moja stara mama,
kar se čudno sliši,
za kosilo jedla
je najraje miši.

Jaz pa rad najem se
zrezkov in salame,
da bi jedel miši,
brr, to res ni zame.

Le če kaka miška
k meni pride sama,
jo pojem kot nekdaj
moja stara mama.

Devan Cesar

Uporaba računalnikov

V prejšnji številki smo spregovorili nekaj besed o različnih računalniških jezikih. Tokrat pa se bomo posvetili uporabi računalnikov. Računalniki opravljajo vse tiste naloge, ki bi zanje človek potreboval ogromno časa. Pomislimo samo na volitve. Seštevanje in računanje glasov opravijo računalniki v izredno kratkem času. Komputerji pa niso koristni samo tedaj, ko je treba obdelati ogromno podatkov. Nenadomestljivi so tudi pri dolgih in zapletenih računih. Pri vodenju vesoljske ladje je, na primer, potrebno neprestano izračunavati celo goro podatkov in na podlagi teh ukrepati. Človek ne bi nikoli zmogel tega, saj bi potreboval ogromno časa, v nekaterih primerih tudi nekaj mesecev.

Računalniki pa so koristni tudi doma. Celo v šoli jih lahko uporabljamo. Pomagajo nam lahko, da se bolje učimo. Tak primer je tudi program, s katerim se boste spoznali. Pomagal vam bo, da si boste lažje zapomnili glavna mesta nekaterih evropskih držav, če ga boste malo spremenili, ga boste lahko uporabljali za učenje zgodovine, zemljepisa in celo matematike.

```
10 REM *** GLAVNA MESTA ***
20 FOR I = 1 TO 6
30 BORDER I: PAPER I
40 READ A#
50 READ B#
60 CLS
70 PRINT AT 10,8;"DRZAVA ";A#
80 INPUT "GLAVNO MESTO ? ";C#
90 IF C# <> B# THEN PRINT AT 12,8 ;"NI PRAVILNO "
   BEEP
3,0: GO TO 60
100 PRINT AT 12,8; "TO JE PRAV !"
110 BEEP 3,20
120 NEXT I
130 RESTORE
140 GOTO 10
150 DATA
"ITALIJA", "RIM", "FRANCIJA", "PARIZ",
"SPANIJA", "MADRID", "JUGOSLAVIJA", "BEOGRAD",
"AVSTRIJA", "DUNAJ", "SVICA", "ZENEVA"
```

Program je napisan za računalnik Spectrum, vendar ga lahko z nekaterimi spremembami uporabite tudi na drugih računalnikih. Večina ukazov v tem programu vam je verjetno že poznanih. Najbolj zanimiva sta ukaza READ in DATA. Dovoljujeta ti, da v program napišeš določeno število podatkov. Oba delujeta z besedami in s številkami. Ukaz DATA, ki v angleščini pomeni »podatki«, vedno sledi vsaj en podatek. Če je to beseda, mora biti med navednicami, če pa je številka, to ni potrebno. Če sledi ukazu DATA več kot en podatek, je treba pred vsak naslednji podatek postaviti vejico. Ukaz READ te podatke potem prebere. Ko ga izvršimo prvič, prebere prvi podatek, ki sledi prvemu ukazu DATA. Ko to ponovimo, prebere naslednjega in tako nadaljuje, dokler ne prebere vseh podatkov. Če READ izvršimo še enkrat, potem ko je prebral zadnji podatek v programu, nas bo računalnik opozoril, da smo naredili napako.

Program poskusite spremeniti tako, da bo seštel vse pravilne in zgrešene odgovore in vam dal oceno. Spremenite ga lahko tudi tako, da vam bo pravilen odgovor označil z zeleno barvo, zgrešenega pa z rdečo.

Marij Čuk

Pravljični igriči in napeto branje

Ko nekatere mestne predele preplavi kostanjev vonj, takrat dobro vemo, da je tu mraz in z njim zima, ki kaže svoje ostre zobe. Pa tudi sneg si je že privoščil obisk in sivobetonski oblaki niso nič kaj spodbudni za sprechod, čeprav je tudi v tem letnem času narava silno lepa in vabljiva. Je že tako, da se raje stiskamo ob radiatorjih in peči ter nimamo prave volje... To je čas, ko še vztrajneje zremo v televizijski ekran in otroci gledate risanke, risanke, risanke, tudi take, ki so najslabše kvalitete. A kaj, čas je treba preziveti!

Najbrž pade le redkemu v glavo, da bi vzel v roke knjige, in čeprav bom spet dolgočasen, moram zagotoviti, da dobra knjiga največkrat odtehta povprečno risanko. In da se vi ob branju ne bi dolgočasili, vam

bom tokrat položil na srce tako zvrst, ki se ji pravi igrica. Zamislite si: zbere se vas dobra klapa in naštudirate pravo gledališko igro SANJE O GOVOREČI ČEŠNJI, ki jo je napisal pesnik mlajše slovenske generacije Milan Dekleva. Mislim, da bi bil to velik užitek, združen z nepopisno zabavo in ustvarjalnostjo. Ta igrica je seveda za malo večje, za take, ki obiskujejo zadnje razrede osnovne šole. V knjigi Mladinske knjige pa je tudi igra o MAGNETNEM DEČKU, ki je namenjena srednješolcem ali že malce bolj večim igralcem. No, korajžo v roke in poskusite ali pa svetujte svojim učiteljem, naj se z vami spustijo v to pustolovščino...

Da pa ne bi mlajši sitnarili, jim v roke vsilite slikanico MALA MARJETICA IN GOZDNI MOŽ, ki jo je napisala vsem zna-

na **Vida Brestova**. Ob gledanju lepih ilustracij in prebiranjem privlačne pesmice bodo prav gotovo pozabili na to, da igrice pač ne morejo igrati. Spustili se bodo v pravljični svet, ki jih bo prevzel in bodo prav gotovo zadovoljni, saj bodo z Marjetico doživeli marsikaj takega, kar bi žeeli tudi sami.

Vida Brest Mala Marjetico in gozdni mož

PRVI MRAZ

V teh dneh je bilo v našem razredu prav mrzlo, ker smo na osojni strani šole. Zato smo morali iti v učilnico v pritličju. Spodaj v pritlični učilnici je bilo bolj toplo. Sedaj so prižgali grelce in je v učilnici kar deset stopinj več kot prej.

Tudi doma smo začeli ogrevati. Tata hodi od časa do časa iskat drva na avtocesto.

Ko nismo v šoli imeli še prižganih grelcev, smo na sebi obdržali jope, da nas ni tako zeblo. Še tako je bilo mraz. Sedaj imamo v razredu kar devetnajst stopinj. Skoraj pretoplo je in včeraj sem se skoraj počutil slabo, ker je bilo pretoplo in nismo bili še vajeni.

Pri meni doma prav tako ni premrzlo, od kar smo začeli netiti ogenj. Zanetimo zvečer in je kar prijetno.

Začenjam se pripravljati na zimo. Oče hodi skoraj vsak dan iskat drva. Upamo, da ne bo tako mraz, drugače bo moral tata vsak dan hoditi po drva. Domov prinaša korenine, ki so jih izruvali na gradbišču za avtocesto.

Nekateri pravijo, da bo tudi letos prav mrzlo, morda še bolj kot lani. Upam, da se motijo.

Mitja Emili
5. r. OŠ PROSEK

GALEBOV ŠOLSKI DNEVNICK

Tudi letos smo dobili v dar Galebov šolski dnevnik. Učiteljica nam je povedala, da ga bomo uporabljali vsak dan za pisanje.

Doma sem si ga ogledal in odgovoril na vprašanja, kako se imenujem in drugo. Letošnji dnevnik je podoben knjigi, ker so prejšnje leto nekateri učenci pisemo prosili, da bi izdali boljšega in bolj priročnega. Ko smo po prvih treh dneh pouka dobili dnevниke, smo jih bili zelo veseli.

Ko smo prve dni pisali dnevnik, sem se dolgočasil, a sedaj ga rad pišem. Najbolj se mi je upiralo pisanje ob nedeljah

in ob lepem vremenu. Ob nedeljah, ko pišem dnevnik, prebiram smešnice, ki so mi zelo všeč, in jih ponovim tudi domačim. Z učiteljico dnevnik pregledujem. V dnevnik pišemo tudi podrobnosti o jutranji radijski pravljici. Samo ob nedeljah ni teh pravljic.

Letošnji dnevnih je tretji in ima na platnici naslikanega dečka, ki ima med nogami tri teniške žoge. Na lanskem dnevniku je naslikana deklica, ki je zelo podobna naši sošolki Tjaši.

Danjal Gherbassi
5. r. OŠ PROSEK

NAŠ DNEVNICK

Ob začetku šolskega leta smo prejeli v dar od slovenskih denarnih ustanov Galebov dnevnik. Takoj smo se zmenili, kako ga bomo uporabljali. Domenili smo se, da bomo vsak dan pisali vanj, kaj smo delali v šoli, kaj smo brali in se učili doma ter glavne dogodke popoldneva. V začetku smo imeli težave, ampak sedaj smo se privadili. Dnevnik pišemo tudi ob praznikih.

Zdaj pišemo v Galebov dnevnik tudi o vsebinji jutranje radijske pravljice, kdo jo je pripovedoval in kdo jo je napisal. Pisanje v Galebov dnevnik je za nas postala že navada in nam ne dela več nobenih težav.

Ko smo dobili Galebov dnevnik, smo ga bili zelo veseli. Na prvi strani smo prebrali, da so nekateri učenci zaprosili, naj bi bil letošnji dnevnik bolj priročen in lepši. Ugotovili smo, da je to željo urednika Lojze Abram upošteval. Galebov dnevnik ima obliko knjige in trše platnice. Notranjost je lepša in na vsako nedeljo sta natiskani po dve smešnice. To me zelo zabava. Vedno ju preberem tudi domačim. Kakšen krat listam, naprej da prebiram smešnice. Ne počakam do nedelje.

Prve dni pouka sem se kar ustrašil dela v dnevniku, zdaj pa ga prav rad pišem.

Kristjan Doljak
5. r. OŠ PROSEK

NA POTI Z OCETOM

Nekega poletnega dne je moral oče s tovornjakom v Valtellino blizu jezera Como. Tja je moral prepeljati gobe, ki jih je bil pripeljal iz Skopja. Zažezel sem si z očetom v Valtellino, ker je oče že večkrat pravil, kako so tisti kraji lepi. Poprosil sem očeta, če lahko grem z njim.

Tistega dne sem bil tako napet, da nisem mogel več zdržati. Končno je prišel trenutek, ko sva odpotovala. Ura je bila devet zvečer. Oče je moral voziti vso noč. Sprva sem mu delal družbo in klepetal ter kle-

petal. Ko pa sva zapuščala Padovo, sem legel na ležišče za očetovim sedežem in zaspal. Ob petih sem bil že pokonci. Oče mi je povedal, da bova kmalu zapeljala na cesto, ki pelje prav ob jezeru Como.

Comsko jezero je eno najlepših in največjih v Italiji. Mnogo turistov iz vse Evrope prihaja v te letoviške kraje. Na jezeru tudi jadrajo z deskami.

Ob devetih sva prispeла v tovarno, kjer je moral oče raztovoriti gobe. V tej tovarni predelujejo raznovrstno hrano, od rib do različnih zelenjav. Meni so darovali nekaj škatev z oljkami. Že uro kasneje sva odpotovala proti domu. Seveda nisem utegnil videti veliko, a sem bil vseeno srečen.

Erik Cossutta
5. r. OŠ PROSEK

PRIJETEN POPOLDAN

V nedeljo, 14. oktobra, sem zjutraj vstala zelo vesela. Vedela sem, da bosta po maši prišla k meni na obisk sošolca Tanja in Dean. Tanja in Dean sta dvojčka.

Res, po nedeljski maši smo jaz, mama, sestra Ambra in bratec Denis pospremili Tanjo in Deana k nam domov v Barkovlje. Onadva sta že bila pri meni. Ko smo prišli

Viljam Ražem, 4. r. OŠ PESEK

v stanovanje, sem se preoblekla in skupaj z njima šla malo na sprehod. Moja sestrica Ambra je tudi hotela z nami, jaz pa tega nisem hotela. Ko smo se vrnili domov, mi je oče povedal, da nas je šla Ambra iskat. Ustrašila sem se, ker je pred hišo cesta, po kateri vozi sicer malo avtomobilov, a je vseeno nevarno. Na srečo Ambra ni šla daleč. Hotela pa je, da gremo spet na sprehod vsi skupaj. Bili smo upehani, ker smo tekli, a morali smo z njo.

Vrnili smo se za kosilo in mama je pripravila tudi ananas. Po kosilu pa smo se igrali razne igre. Popoldne nas je oče peljal na sladoledarno v sladoledarno Zampolli.

Dean in Tanja sta pri nas ostala še malo časa, nato ju je mama odpeljala domov. Skupaj smo preživel lepo popoldne.

5. r. OŠ PROSEK
Karen Cossutta

NOČNI SPREHOD

Neke noči sem se zbudila sredi sobe. Iskala sem svojo posteljo. Legla sem nekam. Nisem se zavedla, da sem v bratovi postelji. Njega ni bilo, ker je spal pri očetu in mami. Pa sem hotela prizgati lučko, a ni sem našla stikala. To je pomenilo, da ni sem ležala v svoji postelji. Potem sem v polsnu sedla na stolico in mislila, da sem v svoji postelji. Hotela sem leči, a je malo manjkalo, da nisem padla na tla. Razumela sem, da tudi to ni moja postelja. Šla sem na drugo stran sobe in končno našla svojo posteljo. Prižgala sem luč in upala, da ni sem nikogar zbudila, ko sem hodila po sobi in butala povsod. Pa se ni nihče pojaval.

Tisto noč sem večkrat prižgala luč, ker nisem mogla zaspasti. Tega nisem nikomur povedala, samo prijateljicama Marti in Maji.

Tjaša Bogatec
5. r. OŠ PROSEK

MOJ NOVI DOM

Že tri mesece je, odkar stanujem v novi hiši. Preselili smo se s Prosek na Kontovel, na Grad. Tisti kraj sva z Deandom poznaла prav dobro že prej, ker sva tja hodila z očetom, ko je v prostem času hodil pravljati in delat za nov dom. Oče se je namreč rodil tam v bližini, kjer živi zdaj stric Pepi.

Podedoval je zapuščen in skoraj porušen hlev. Z mamo se je odločil, da na tistih temeljih zgradi hišo ter izkoristi zunanje zidove. Ko sva bila še mlajša, z Deandom nisva vede la, da bo starci hlev postal naša hiša. Prepričana sva bila, da bo za najinega ko-

nja, ker si ga je Dean zelo želel imeti. Tudi jaz, oče in mama smo za šalo ponavljali, da bomo Deanan kupili konja in da bo hlev njegov.

Nekega dne pa nama je očetova teta Maria povedala, da bo hlev naša hiša. Tedaj sva z Deandom razumela, zakaj je očka pravljal zidove in opravljal druga dela okrog hleva.

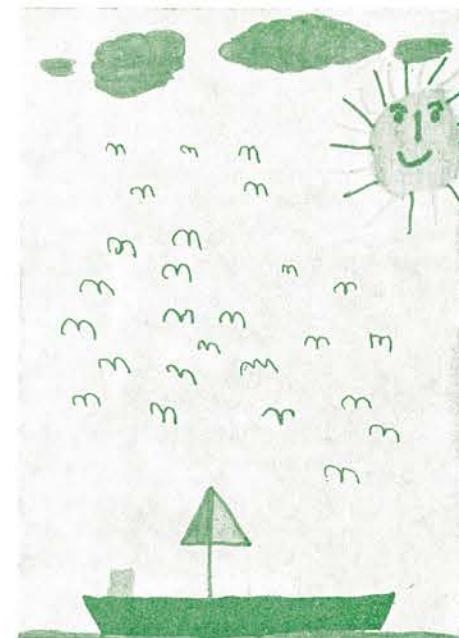
Hišo smo gradili dolgo časa. Ko je bila dograjena, smo bili vsi srečni. Nazadnja smo jo morali še napolniti s pohištvo. Prvič smo spali v novi hiši 15. avgusta. Tisteča večera bi kar hitro zaspala, Dean pa se ni mogel pomiriti. Pokril se je čez glavo in me dražil, da bodo prišli pajki, ker je videl enega zelo velikega.

Tanja Černe
5. r. OŠ PROSEK

NAŠE NOVO OGNIŠČE

Prejšnjo soboto smo na našem novem domu prvič zanetili ogenj. Ker je popoldne začelo precej zebsti, smo se najprej dobro oblekli, potem pa se je tata spomnil, da bi po večerji prižgal ogenj v ognjišču.

Zanetili smo okrog osme ure. Tata je šel pripraviti drva, Tanja in jaz pa sva se šla

Paolo Sabadin, 2. r. OŠ PESEK

umit pred večerjo. Povečerjali smo zelo nago, da bi čimprej zanetili ogenj. Potem sva sedla k ognjišču in gledala očeta, ki je vzel nekaj papirja in nekaj drobnih trsk, zložil v kupček in zanetil. S sestro sva buljila v prve plamene in poslušala prasketanje ognja. Tata je dodajal vedno večje trske, nato pa še prava polena. Potem sta k ognjišču prisledila še tata in mama in vsi smo gledali ogenj. V hiši je bilo kmalu prav prijetno toplo. Ko so polena skoraj dogorela, sem vprašal očeta, če smem pristaviti druga, ker me je to zelo mikalo.

Ko sem bil še majhen, sem vedno hotel zakuriti kak ogenj. Z dedom sva večrat kuřila, ampak majhne ognje. Ogenj smo zanetili še v nedeljo in pondeljek, seveda vedno zvečer. V torem pa nismo zanetili in me ne je zelo zeblo, zato sem se oblekel spalone hlače, trenirko, dva jopiča od trenirke in volneno majico. Oče pravi, da se moramo naučiti potrpeti, ker so drva zelo draga.

Dean Černe
5. r. OŠ PROSEK

PRAZNOVANJE ROJSTNEGA DNE

18. oktobra je imel bratranec Sandor rojstni dan. Sandor je toliko star kot moja sestra, zato obiskujeta isti razred. Tistega dne je Sandor dopolnil sedem let. Povabil je vse sošolce, pa tudi mene in Ambra. Povabil nas je že ob štirih. Medve z mamo pa nismo mogle priti ob tisti uri. Ambra in jaz sva malo prej morali h glasbenemu pouku pri Glasbeni matici. Sestra igra violinjo, jaz pa klavir in poleg tega se še učim teorijo.

Na praznovanje Sandorjevega rojstnega dne smo zato prispele ob petih. Pripeljale smo tudi Romino, mojo prijateljico, ki je eno leto starejša od mene. Pri Sandorju sta bila tudi moja sošolka Danjel in Mitja. Mitja je Sandor povabil, ker stanuje blizu, Danjela pa kot bratranca. Tam je bil tudi neki deček, ki prvo leto obiskuje vrtec. Prišla je tudi prijateljica Sara iz Križa.

Ambra se je zelo razveselila, ker je bila pri Sandorju tudi njena sošolka Ivana. Onidev sta dobri prijateljici, tudi zato, ker sta v razredu edini deklinci.

S Saro sva šli malo na sprehod po okolici. Nisva šli daleč. Bilo je zelo zanimivo. Škoda, da sva se moral naglo vrniti, ker bi sicer ostali bili v skrbeh za naju. Otroci smo se potem zunaj igrali, dokler nas ni teta Luciana poklicala na torto. Na torti sta bili lep napis in risba. Sandor je trikrat pihnil, da je ugasnil svečke, mi pa smo mu zapeli voščilno pesmico.

Torta je bila res dobra, a sama sem pojedla le majhen košček. Potem smo se šli ven

Adriana Longo, 3. r. OŠ PESEK

igrat, a začelo se je kmalu temniti, zato smo se otroci umaknili v Sandorjevo sobo. Prekmalu me je mama opozorila, da moram domov.

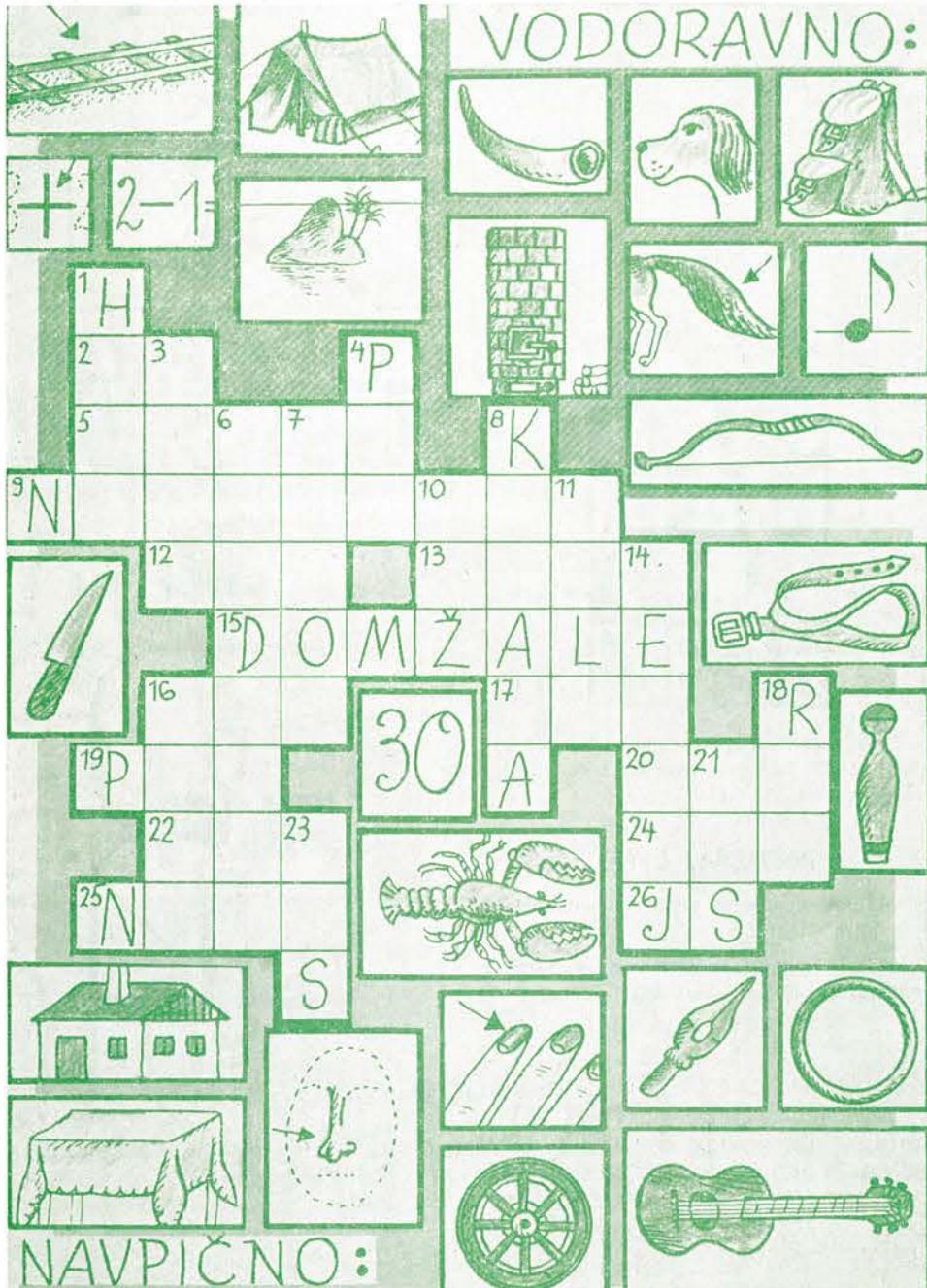
Karen Cossutta
5. r. OŠ PROSEK

POLETNO POTOVANJE

Sredi poletja me je oče s tovornjakom peljal v Zadar. Tja je imel službeno pot in ugodil je moji želji, da si ogledam Dalmacijo. Odpotovala sva že ob petih zjutraj in ob osmih sva bila že mimo Reke. Ko sva privozila v Starograd, se je začelo oblačiti. Oče je bil prepričan, da bo na povratku deževalo, a ni bilo tako. Nekaj kilometrov po Starigradu se je vse zjasnilo. Bil sem kar vesel. Med potjo sem opazoval tiste gole dalmatinske kraje, kjer piha zelo močna burja. Onkraj ceste sem opazoval otok, kjer je bila sama skala. Končno sva prispeila v Zadar. Najprej me je oče peljal po mestu in mi ga razkazal. Mesto je bilo nekoč pod italijansko upravo in se to še zdaj pozna. Na raznih stavbah sem videl še vklesane italijanske napisne. Po drugi vojni je mesto jugoslovansko. V mestu je lepa katedrala in stare rimske razvaline. V sta-

SLIKOVNA KRIŽANKA

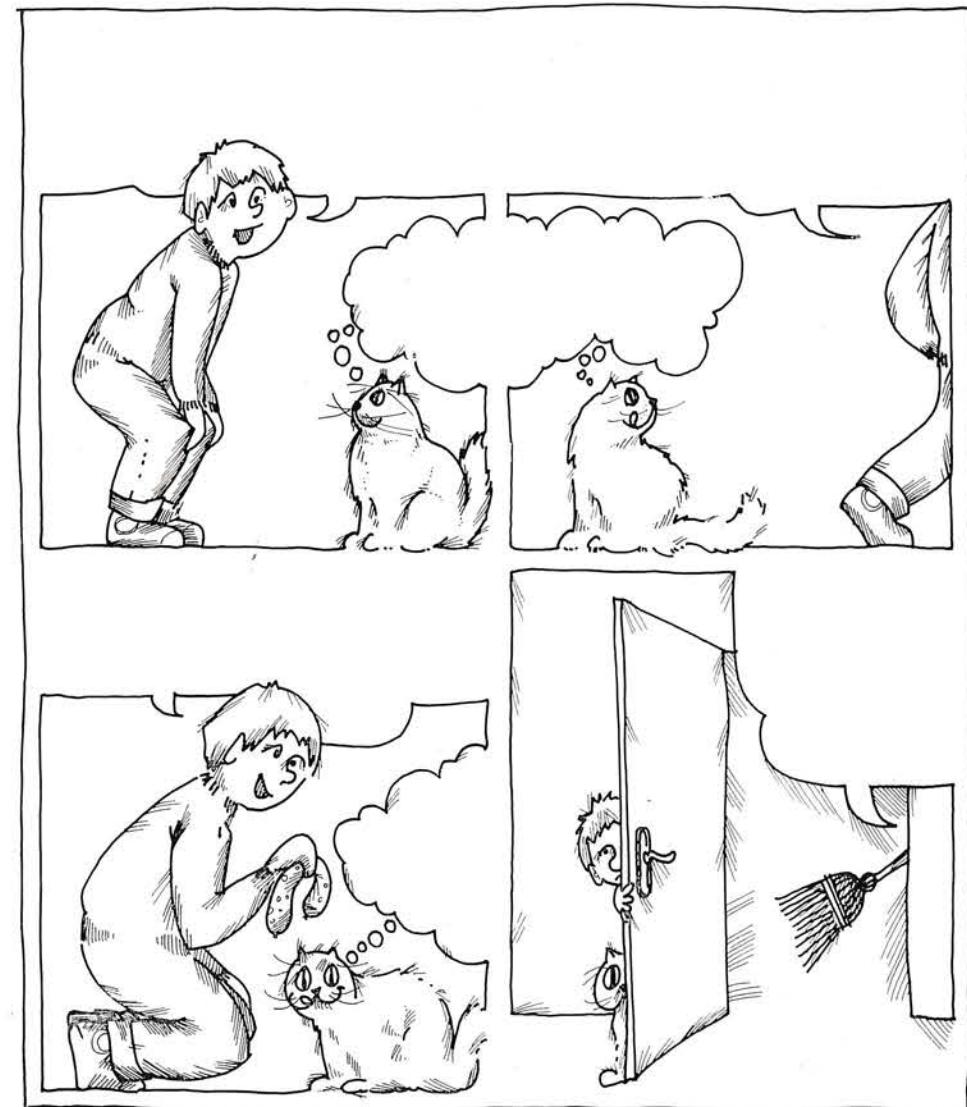

Besede so prikazane likovno. Poišči zato prave besede za vse, kar je narisano, in jih vnesi v prazna polja tako, da se bodo med seboj ujemale.

Vera Poljšak

Illustr.: Magda Tavčar

STRIP

Kaj si pravita Marko in muca? Vpiši njun razgovor in mamine pripombe v prazne oblačke.

**Rešitve ugank pošljite čimprej na uredništvo Galeba: Lojze Abram,
Ulica G. Amendola 12 - 34134 Trst.**

REŠITVE UGANK IZ PREJŠNJE ŠTEVILKE

ZAMENJAVA ČRK - kol, kot, kri, Oto, mat, lok, ost, kit, vol, tra. - lokomotiva.

DVA REBUSA - (o)braz, (v)il(e), (l)ija(k) - Brazilijsa. — k i(o)sla repa - kisla repa.

PIRAMIDA - n, in, oni, vino, Vinko, zvonik, zvočnik.

PREGOVOR - Človek naj pol sveta obteče, najboljši kruh doma se peče.

MAGIČNI LIK - blisk, leska, tiskar, skale, Karel.

POSETNICA - Janka Križnič je knjižničarka.

VESOLJSKA UGANKA - sonce, planet, cesta, Jurij, Mars, luna - Saturn.

KOMBINIRANA KRIŽANKA - **Vodoravno:** SR, top, Arktika, rogovila, lokomotiva, pika-polonica, Amerika, in, sel, LE, dan, sto. **Navpično:** stili, rokav, vagon, pa, kvocient, titan, rola, oko, okel, lok, pas, ime, ar, pi, las.

REŠITVE SO POSLALI: Elda Jercog, 1.a r. SŠ »F. Levstik« - PROSEK. Marinka Žerjal, 1.a. r. SŠ »Sv. Ciril in Metod« - KATINARA. Jadranka Cergol, 2. r. OŠ »F. Milčinski« - KATINARA. Dimitrij Pisani, Tatjana Dolhar, Tatjana Siviz, Igor Giacomin, Federika Frassinelli, 5. r. OŠ »Bazoviški junaki« - ROJAN. Paolo Sabadin, Adriana Longo, Zaira Vidali, Viljem Ražem, Diego Kariš, 2., 3., 4. in 5. r. OŠ PESEK. Valentina Mercandel, 5. r. OŠ MILJE. Tjaša Gruden, 2. r. OŠ »J. Ribičič« - SV. JAKOB.

NAGRADA DOBIJO: Paolo Sabadin, 2. r. OŠ PESEK. Marinka Žerjal, 1.a r. SŠ »Sv. Ciril in Metod« - KATINARA. Valentina Mercandel, 5. r. OŠ MILJE. Elda Jercog, 1.a. r. SŠ »F. Levstik« - PROSEK. Tatjana Siviz, 5. r. OŠ »Bazoviški junaki« - ROJAN.

Mesečnik (10 številk) — Izdaja: **Založništvo tržaškega tiska, Trst** — Glavni in odgovorni urednik: **Lojze Abram** — Uredništvo: **Ul. G. Amendola 12, 34134 Trst, tel. 415534** — Uprava in ekspedit: **Ul. dei Montecchi 6, 34137 Trst, tel. 795873, 794672** — Tiska: **Graphart, Ul. D. Rossetti 14, 34126 Trst, tel. 772151** — Posamezna številka: 1.500 lir, dvojna: 2.000 lir, naročnina: 10.000 lir

Galeb je registriran na sodišču
v Trstu pod štev. 158 od 3. maja
1954

Galeb je včlanjen v zvezo periodičnega tiska USPI (Unione Stampa Periodica Italiana)

